

SHANAIA

„Měla by být někde tady,“ utrousila jsem a znovu pohlédla na teď již poněkud užmoulaný papírek. Stále bylo vidět, kde ho poštolka svírala mezi drápy. *Hodinu před západem slunce. Severní stezka, třetí lavička od branky.*

„Třeba jsme tu moc brzo,“ podotkl Oskar. Zastavil se, aby se Luffe mohl vyčurat na dřišťál. „Nebo moc pozdě. Proč prostě nemůže napsat ve čtvrt na šest, jako každý jiný normální člověk? Pokud teda myslí tuhle denní dobu...“

„Protože je to divočarka,“ upozornila jsem ho. „Pro ni je důležitý přírodní čas a ne jeho měření na minuty.“ Ovšem musela jsem mu dát za pravdu, že bylo docela těžké stanovit, kdy na začátku února zapadá slunce.

Elfí park nebyl zrovna nejromantičtějším místem na světě. Byl vmáčkнутý mezi železnici, bývalá jatka a zahrádkářskou kolonii. Přestože v létě působil příjemně díky několika vzrostlým zeleným stromům a na trávníku se opalovalo pár lidí, byl teď rozblácený a dělal na mě ponurý a opuštěný dojem. Na pěšinách a sešlapané trávě se povalovaly sáčky od hamburgerů, krabice od pizzy a prázdné plechovky od piva. Ačkoli se nějaký uklízeč pokusil alespoň část posbírat do černých igelitových pytlů, moc to nepomohlo, protože pytle zůstaly pohozené za lavičkami.

„Není tu ani noha,“ poznamenal Oskar. „Nepůjdeme domů?“

„Nenutila jsem tě sem chodit,“ připomněla jsem mu. „To ty ses toužil setkat s pravou divočarkou.“

„Jo, protože mi to přišlo dost hustý. Akorát že tady přece žádná divočarka není, ne? Teda kromě tebe.“

„A já se samozřejmě nepočítám...“

„Nech toho, vždyť víš, jak to myslím.“

Znovu jsem pohlédla do míst, kde zjevně stála *třetí lavička od branky*, ale pořád tam nikdo neseseděl. Nevím, zda jsem si představovala, že se Shanaia vynoří z šedého únorového vzduchu jen proto, že jsem se na chvíli otočila zády, ale ani to nepomohlo.

„Pojďme to tu ještě jednou obejít,“ navrhla jsem. „Jen pro jistotu.“

„Kláro, někteří lidi mají větší zahrádku, než je tenhle park. Není tady!“

Jeden igelitový pytel se pohnul. Srdce mi poskočilo a já vyděšeně vyjekla.

„Co je?“

Natáhla jsem ruku. „Támhle, ten pytel...“

Igelit se ve větru třepetal, ale o to nešlo. Teď to spatřil i Oskar. Z hromady odpadků trčela špičatá bílá hlava s kulatýma tmavýma ušima, krvavě rudýma očima a vousky delšími než na šířku hlavy.

„To je taková ta... Jak se jim říká? Něco jako lasička.“

„Fretka,“ řekla jsem a pocítila, jak se mnou šíří únorový chlad. „To je Shanaia...“

Dřepla jsem si k lavičce a opatrně k fretce natáhla ruku. Rozevřela chřtán a zasyčela na mě, takže mi předvedla všechny své zuby ostré jako jehličky. A teprve v tu chvíli mi došlo, že ty černé pytle zakrývají víc než jen odpadky. Z potrhané kožené bundy čouhalo rameno. Mezi krabicemi od mléka a pizzy a sáčky od popkornu jsem zahlédla kus džínové nohavice. A uviděla jsem ruku, ruku v černé kožené rukavici s nýty u kloubů, z jejichž ušřížených konců vykukovaly bledé špičky prstů s dlouhými, stříbrně nalakovanými nehty.

Shanaia.

„Je... je mrtvá?“ zeptal se Oskar. Luffe ustrašeně kňučel a zničehonic se strašně rozštěkal na fretku a možná i na Shanaia. Předtím kolem lavičky dvakrát prošel, aniž by ho ta hromada odpadků vůbec zaujala.

„Jdi pryč,“ nakázala jsem fretce. „Jen jí chceme pomoci.“

Možná už jsem přece jen byla taková divočarka, že mě pochopila. Rozhodně se mi milostivě nezahryzla do ruky, když jsem začala odhrnovat odpadky a igelit, abych se zblízka podívala, co se Shanaie stalo.

Dýchala.

Oči měla zavřené a obličej ledově chladný, ale dýchala.

„Není mrtvá,“ vykřikla jsem ulehčeně.

Ale co jí teda je?

NÁLET

„Nezavoláme záchranku?“ zeptal se Oskar.

„No, já nevím,“ váhala jsem. „Co ta fretka? Myslím, že tu do nemocnice nepustí. Raději bych zavolala tetě Ise.“

„Vždyť nemá telefon,“ namítl Oskar.

To se mýlil, na podzim jsem ji donutila pořídit si mobil, nicméně bydlela tak daleko mimo civilizaci, že měla signál, jen když vylezla nahoru na kopec za domem. Ona mi zavolat mohla, jenže já jí ne, ne pokud se jí náhodou nezachtělo pokochat se výhledem.

Přesto jsem to zkusila. V telefonu několikrát zašramotilo a samozřejmě se ozvalo: „S volaným číslem se nyní nelze spojit.“ Jaké překvapení.

Znovu jsem se dotkla Shanaiiny tváře. Byla jako kus ledu a vůbec se nezdálo, že by se měla probrat.

„Hele...“ ozval se Oskar. „Kláro... nezdá se ti, že se nějak setmělo? A... že padla mlha?“

Vzhlédla jsem. Oskar měl pravdu. Nebe bylo olověně šedé, skoro až černé. Po rozbláceném trávníku se plazily úzké proužky šedé mlhy. Samozřejmě není nic nenormálního na tom, že nebe půl hodiny před západem slunce ztmavne, ale ta plazící se šedá mlžná chapadla... Skoro mi připadalo, jako by něco hledala. Jedno se ovinulo Oskarovi kolem kotníku, takže bezděčně nadzvedl nohu.

„To je hnus,“ utrousil.

Černé nebe se s dutým zahřměním roztrhlo vedví a z otvoru vyletěl bílý kužel. Zírala jsem s otevřenou pusou, přitom se na nás to bílé cosi řítilo jako stíhačka a potom se to najednou přeměnilo v tornádo obřích bílých ptáků.

„Co to...?“ vypadlo z Oskara, ale otázku nedokončil. První pták ho zasáhl přímo do hrudníku, až zavrávoral několik kroků dozadu. Vzápětí vzduch kolem zaplnili křičící, pleskající a klovající racci se zarudlýma očima a červenými flíčky na žlutých zobácích. Luffe nejdřív několikrát zlostně vyštěkl, pak jen zakňučel a pokusil se zmizet. Tahal za vodítko, takže Oskara definitivně strhl k zemi a racci se na něj vrhli, jako by byl hromadou obzvlášť chutného kuchyňského odpadu na smetišti.

Mě se ani nedotkli. Jen Oskara, Luffeho a Shanaii.

„Jděte pryč!“ zakřičela jsem a zašermovala rukama. „Zmizte! **JDĚTEUŽPRYČ!**“ To bylo jediné divočarské

zaklínadlo, které mi kdy šlo – přimět zvířata (a občas i lidi), aby na můj pokyn odešli.

Akorát tentokrát to nefungovalo. Nebo možná ano, protože se ptáci ode mě drželi pryč. Jenže ne od ostatních. Popadla jsem jedno pleskající bílé křídlo, a odrazila tak od Oskara obrovského žlutohého racka. Luffe kňučel, poštekával a snažil se utéct, jenomže nemohl, protože vodítko měl Oskar stále ještě omotané kolem zápěstí. Plesk – plesk – klof, plesk – klof – klof, jeden racek za druhým je atakovali jako okřídlené bomby s dlouhými tvrdými zobáky a Oskar se rozkřičel, převaloval se z boku na bok a divoce kolem sebe bil rukama.

„**KOCOURE!**“ volala jsem „Kocoure, pomoc!“

Netušila jsem, kde je a jestli mě slyší, ale věděla jsem, že to sama nezvládnou. Oháněla jsem se po jednom rackovi za druhým, panicky je odháněla od Oskara, Luffeho i Shanaii, chytala jsem je za špinavá bílá křídla, pahýlovité ocasy, strupaté nohy, bylo mi jedno, co popadnu, hlavně abych ty bílé ptáky odrazila.

„**KOCOURE!**“ zakřičela jsem znovu, ještě hlasitěji. „**POMOC!**“

Najednou jsem nebyla jediná, kdo bojoval proti rackům. Odněkud se vyrojili kosi, vrabci a hýlové se zobáky jako zahradnickými nůžkami, dvě ryšavé vrčící městské lišky, čtyři strakaté divoké kočky, které syčely a vřeštěly, černobílé hejno strak, volavka s neskutečně širokým rozpětím křídel a krkem jako prehistorický

létající drak... A přicházela další a další zvířata, havrani, vrány, dokonce pár šedých kachen a deset nebo dvanáct hnědých krys, vytvořili mihotavé, štípající, kousající a trhající vojsko, které se řítilo ze země i nebe, z keřů i stromů. A Kocour. Kocour přišel taky.

Rouuvvrrrrrr. Vrhнул se do racčího hejna jako černé torpédo, velký jako panter. Drápy měl dlouhé jak rybářské háčky. *Zmiz, přiblblá drůbeži! Ona je moje!* Jeho myšlenky jsem slyšela zřetelněji než Oskarovy nesouvislé výkřiky.

Racci se rozdělili. Mnoho z nich bylo poraněných, bílé perutě jim zkrápěla krev a jeden z nich se vlekl po štěrkové cestě, za sebou táhl střeva a obě zlomená křídla. Teď vypadali jako obyčejní racci s bledě žlutými očima a ti, kteří mohli, uletěli. Kocour jediným prudkým úderem tlapy zlomil potřáhanému rackovi vaz a s další opeřenou a zakrvácenou kořistí v tlamě odběhly lišky. Straky pronásledovaly jednoho zesláblého racka chechtavého, který nedokázal nad opadanými keři letět rovně, a myslím, že ho kdesi za rododendronovým záhonem uklovaly.

Kocour důkladně očichával mrtvého racka na pěšině. Mě víc zajímal Oskar, který se sice pomalu zvedl do sedu, ale rozhodně nevypadal dobře. Kšiltovka mu spadla a rozježené vlasy měl na několika místech splepené krví. Krev mu kanula z nosu a jednoho obočí a hlavu i ruce měl poseté ranami. Dobře, že byl únor a že měl na sobě zimní oblečení – v péřové bundě zelo